

— Шегуваше ми се, искаше да ми се качи да го понося, че се изморилъ.

— Нищо, дѣдо, за да минава врѣме и да стане пжтътъ по-лекъ.

Почивахме край едни гробища подъ гжста сѣнка, па пита, живи ли сж, или мъртви покойнитѣ тука. Много смѣшно, защото мъртвитѣ могатъ ли да бждатъ живи?

Дѣвойката се усмихна.

— Не си го разбралъ, дѣдо! Той те е питалъ съвсѣмъ друго. Ако покойнитѣ сж оставили слѣдъ себе челядь, тѣ сж живи; но ако не сж оставили свои наслѣдници, тѣ сж умрѣли безвъзвратно.

Дѣдото се почуди.

— И друго ме попита, дъще, като минавахме край една богата нива: „Има ли стопанинъ тази нива, или нѣма?“ — Смѣшно ми се видѣ, защото може ли да бжде нива безъ стопанинъ?

Дѣвойката се пакъ усмихна.

— И тукъ, дѣдо, не си го разбралъ. Той те е питалъ съвсѣмъ друго: дали стопанинътъ ѝ не е расипникъ, дали не е изѣлъ и изпилъ плода на своята нива още назелено; защото, ако той е правилъ дългове, житото ще отиде въ чужди хамбари, а не въ неговия, а то значи че тя е безъ стопанинъ.

Дѣдото се замисли. Дѣвойката го попита:

— Дѣдо, кждѣ е тоя човѣкъ? Защо го не покани да прѣношува у насъ? Той е много уменъ, изглежда да е царски човѣкъ. . .

Дѣдото отиде, намѣри го и го покани. Царскиятъ пратеникъ дойде, поздрави дѣвойката и седна. Почнаха да разговарятъ. Той я попита:

— Имашъ ли, хубава дѣвойко, братъ?

— Имамъ, добрий господине; отиде на воденицата да мели жито.

— Ще дойде ли скоро?